

Witte nog ....

De gebruikte foto's komen o.a. uit het archief van Wim Pompen.

Verder zijn er foto's van Mary Verhagen- van Draanen, van Ad Verhoeven en van Erik van Asten.

KERSTBIJEENKOMST

zondag 18 december 2022. We zijn in De Schammert.

Het team Witte nog....? bestaat uit; Erik van Asten, Cintha Bax, Johan Bax, René Ebeling, Frans van Mierlo, Toos van Lieshout, Janus de Vocht en Erik Willems.

Witte nog ...?

*Onze kerstbijeenkomst wordt dit jaar muzikaal
opgehuurd door Zita Verhoeven.*

*Wij nodigen u hierover uit op zondag 18
december in De Schammert in Leende.*

We vertellen o.a. een kerstverhaal dat geschreven is

door iemand uit Leende.

*De gastheren zorgen voor koffie en thee met
kerstbrood, aangeboden door de
ouderensvereniging Leende.*

U bent welkom.

Witte nog ....

foto Erik van Asten

© Erik van Asten

Ad Verhoeven

Bij binnenkomst is er muziek van Ad Verhoeven.

Na een woord van welkom start hij met een ode aan Maria de moeder van Jezus en zingt hij over kapellekes.

De kerstgroep wordt naar de kerststal gebracht. Links; vroeger, rechts nu.

© Erik van Asten

Witte nog ....

VERHAAL VERTELD DOOR TOOS VAN LIESHOUT.

DE KERSTAL VAN LOONDONK

Met ik kerststal, die ze vroeger in Loondonk hadden, waren ze de omringende parochies eigenlijk ver voor. En dat wisten de binnende parochianen ook. Het was stal met levendige beelden, die ik de dames van de naalkrans met kleuringe fluwelen en witte gewaden waren aangekleed. Daar zat veel goudraad hangen en als het licht erop viel dan blink en schitterde alles. De stal zelf was ook de moeite waard. Die was door Timka Timmer vervaardigd in elkaar gezet volgens de aanwijzingen van de oude pastoor Manders. Die pastoor had er trouwens ook voor gezorgd dat ik beelden één voor één aangebracht werden. En daarbij had hij niet op een paar centen gekijken. De parochianen hadden ook gafgedragen en menige grote hoed had er een eer te goedgezind dat hij erover kon zeggen dat de stal weer een heester of koning rijer werd. In Loondonk hadden ze toch al niet te veel. Maar de kerststal was van zijn en zijn beelde.

Het jaar begon de nachtmis om vier uur. Maar het was altijd gunstig om vroeg in de kerk te komen. Dan stond daar, in de nog donkere kerk, de kerststal al in volle glorie. En de parochianen gingen er dan naar toe en wisten elkaar op de beelden, die elke jaar weer anders stonden opgesteld. En dikwijls was er weer een nieuw beeld bij, al was het maar een schap of een hertenjongen. Het was goed gewoont over die kerststal. Die kon eigenlijk niet ouder. Er waren zelfs mensen uit Den Bosch geweest en uit Eindhoven, die hi hi hoog en laag bevoerden dat rechtstal bij hen niet verbaar was. Hoe konden ze dat toch in Loondonk klaarstellen? Dat was toch ook maar een kleine parochie van palweg vijf a zeshonderd zielen?

Eenskliek werd groter. Er kwam industrie en die bracht woningen met zich mee. Er kwam een nieuwe wijk en met het groter worden van zijn parochie kreeg pastoor Manders het steeds drukker. In eenkliek hij ook elk jaar weer ouder en gebrekiger werd, vroeg hij aan de bisschop om een kapelaan. Die kwam recht van het westen en bracht meteen vanaf de eerste dag nieuwe leven in de

19

parochie en daar stonden de beelden van Jozef en Maria met het kind in de kribbe tussen hen in. De es en de ezel stonden er ook. Het kon je moeilijk door de middegang naar binnen laten komen. De spelers waren intrusief van de sacristie verdwenen. Dat was nu h vel schoon. Zo'n kapelaan toch. Ge zoult toch zeggen. Maar het zou nog moeter worden.

Op de tweede nachtmis kwamen er herders door de middegang geschreden. Ze droegen zelfs een paar schaaps bij zich. Hij die verdwenen achter het nog half gelopen gordijn. Voor dat het verder werd opgetuukt, daalde uit de hoogte een engel neer die kroon de stal bleef zegen. En in de stal zaten de beelden van de herders met hun schapen. Het was geweldig. Zo iets men toch alleen maar in onze parochie. Nou moesten de koningen nog komen. Die arriveerden tijdens de derde mis. Het hun paar hulle mantels aan en hun geschinken goud, weroek en mirre in de handen, trilden ze pliesch door de middegang naar voren. Er ging hun zelfs een ster vooraf. Die werd aan een draadje aan de kerk naar voren naar de kerststal getrokken. Niemand lette nog op wat de pastoor aan het staan deed. Niemand luisterde nog naar het koor, dat zong: "D'heilige drie-koningen uit zo verre land, zij zoeken onze Here met offerhand. Er slieden oetredelijk mirre, weroek ende goud..." Iedereen keek zijn ogen uit.

En dat moment gebeurde het. Donus Gevers liep mee als zwarte kening. En in zijn handen had hij een flinke klomp goud. Op zijn bevel kreeg hij een fluwelen mat met daaronder een gouden kussen. Maar niet toen het koor luidde het woord 'goud' zong, nam hij zijn kroon de staalkraan van de ster. Hij bleef er zelfs in hangen en schoof zonder zwarte kening richting Beethovens, achter ik ster aan. Tinus schook zo, dat hij zijn goud liet vallen. En eenkliek het verguld gips was, viel het in honderd stukken in de middegang van de kerk. De pastoor, die niet met de gedachte kwam, leek verstoofd op. En de koningen wisten niet hoe gauw ze in de stal moesten verdwijnen.

Het laatste lang voor de gordijnen helemaal open gingen. Daar stonden de beelden van de koningen. Maar de kroon van de

21

parochie. Hij reed op een motorfiets en kon het niet laten om van tijd tot tijd luid knallend door het dorp te toeren. De rugel vond dat prachtig. Maar de ouderen klaagden wel eens dat ze na het eten niet eens rustig even konden induren.

De kapelaan beroude zich ook met de kerststal. Die was volgens hem voor te stil en te rustig. Daar moest levendigheid in komen. We leefden immers in een dynamische tijd. En daar mocht de kerststal ook wel wat uitdrukking aan geven. Die was zoals te daar stond veel te statisch. De meeste mensen wisten niet wat hij daarmee bedoelde. Ze waren alleen maar bang dat hun alom bekende staal plaats zou moeten maken voor de grillen van dat jong vertje van een kapelaan. Maar die stelde iedereen gerust. De stal hoefde niet weg. Integendeel: die bleef. Maar hij zou te leven worden gebracht. De kapelaan verriede een comité. En daarmee besprak hij zijn plannen. De beelden moesten tijdens de drie mis-sen 'live' binnenkomen. Dat kon gebeuren door de toneelspelers van de vereniging. De komediespelers. Die zouden dan door de kerk meken met de kleen van de beelden van de stal aan. Ze zouden de stal binnengaan en dan de mannen en andere kleen om de betreffende beelden hangen. Het was lang niet allemaal voor iedereen duidelijk en in het dorp werd er argwaan over geprikt. De komediespelers oedenden elke avond. De pastoor was maar amper op de hoogte van wat er allemaal gaande was. Maar hij was al oud en kon, zoals ze in de parochie eigenlijk wel wisten, niet tegen zijn kapelaan op.

Het werd Kerstmis en de mensen waren benieuwd wat er zou gebeuren. Toen de kerkdeur om half vier openging, stroomden de eerste kerkgangers de kerk binnen. En slug naar de kerststal. De kerk was flauw verlicht en de stal stond daar in het donker. Ge konde ik zelfs niet inzien wat er hing een soort gordijn voor. De nachtmis legden en toen de pastoor het kersenvangte begon te zingen, kwamen van achter in de kerk een man en een vrouw naar voren met een kind. Alsof gebeld in oostere gouden, dezelfde drie vorig jaar Maria en Jozef in de stal droegen. Ze gingen naar de stal in vijfentwintig achter het gordijn. Op dat moment gingen in het statelijke de lichten aan, het gordijn schoof een eind-

20

zwarte was helemaal scheef en hij had geen goud in zijn hand. Pas de derde kerststal kon Timka Timmer ervoor zorgen dat hij een mooi verguld klinkje kreeg. En de kapelaan had ondertussen de kroon een beetje gefalseroerd.

Het verhaal ging al gauw rond. Uit de omringende gemeentes kwamen des te meer mensen naar de beremde stal kijken. Maar de Loondonkers stonden er niet bij om mee te slagen te geven. Het jaar daarop was alles weer als vanouds. De kerststal was weer statisch, zoals de kapelaan dat had genomen. Maar zelf was hij, niet zozeer vanwege die stal, maar toch, zelf was hij door de bisschop overgeplaat naar een andere parochie met het advies zich iets minder dynamisch op te stellen.

22

Witte nog ....

WHITE CHRISTMAS door Ad Verhoeven.

De kerststal van Leenderstrijp.

Gedicht

Samenzijn

Ik heb deze kerst maar één grote wens
En dat is samen zijn met jou, lief mens
Bij de kerstboom de handen in elkaar geslagen
Stilzwijgend genieten zoals in vroegere dagen

Op de achtergrond de klanken van Stille Nacht
Het kindeke klein en van de herdertjes op wacht
Samen zachtjes mee neuriën of luidkeels zingen
En momenten creëren voor mooie herinneringen

Vergeeten is de ziekte en wat telt is dit moment
In dankbaarheid omdat jij deze kerst bij ons bent
Ja, samenzijn is alles wat ik mij voor Kerstmis wens
Maar dan wel met jou, mij zo dierbaar en lief mens

SAMENZIJN
door Johan Bax.

Witte nog ....

Vrijwilligers zorgen voor onze kerststal
Boven: Toon van Lieshout, Tinus Weijers, Jan Verhoeven Jan d'n Bels).
Onder vlnr: Frans van Weert, Jan Maas, Tinus van den Berg, Hans Jaspers, Siem Rutten,
Sjef van der Aa, Jan Kuijpers. Daarvoor zittend, Frans Hagenaars.

Witte nog ....

KERSTVERHAAL, GEBORENE 2008
DEL GROENEN WEG
 De kerstverhaal van Oen

Wat was erop, in een klein dorpje, waar de mensen alomst bijeen
 allemaal kwamen, om naar te kijken dat ook heel lieflijk was alomst
 meken. In die tijd was dat ook heel gewoont, want de men-
 sjes die in de winter, 1890, ook was in de winter.
 Maar men was niet meer dat was, om veldvrienden. Zij had
 een groot gans dat naar kinderen, om naar naar was een
 overvloed, het was heel zwaar, maar men was er niet mee
 want aan alomst worden geboren. Maar in de winter was het
 naar kinderen te zien, om het omgeven te krijgen. Of men
 was al bij het gans dat naar kinderen te zien, om het omgeven te krijgen.
 Maar in die tijd was dat ook heel gewoont, want de men-
 sjes die in de winter, 1890, ook was in de winter.
 Maar men was niet meer dat was, om veldvrienden. Zij had
 een groot gans dat naar kinderen, om naar naar was een
 overvloed, het was heel zwaar, maar men was er niet mee
 want aan alomst worden geboren. Maar in de winter was het
 naar kinderen te zien, om het omgeven te krijgen. Of men
 was al bij het gans dat naar kinderen te zien, om het omgeven te krijgen.

Van de alomst was het gewoont, want die was het gewoont
 in de winter, 1890, ook was in de winter. Maar men was niet
 meer dat was, om veldvrienden. Zij had een groot gans dat
 naar kinderen, om naar naar was een overvloed, het was heel
 zwaar, maar men was er niet mee want aan alomst worden
 geboren. Maar in de winter was het naar kinderen te zien, om
 het omgeven te krijgen. Of men was al bij het gans dat naar
 kinderen te zien, om het omgeven te krijgen.

In de winter was het er niet meer. Maar men was er niet
 meer dat was, om veldvrienden. Zij had een groot gans dat
 naar kinderen, om naar naar was een overvloed, het was heel
 zwaar, maar men was er niet mee want aan alomst worden
 geboren. Maar in de winter was het naar kinderen te zien, om
 het omgeven te krijgen. Of men was al bij het gans dat naar
 kinderen te zien, om het omgeven te krijgen.

Kerstverhaal geschreven door Nel Groenen-Maas.

Witte nog ....

OS LIND

ons dorp met film. Tekst van Ad.

© Erik van Asten

Gedicht:

kerstgedachte

Kerstgedachte

Kerstmis vroeger bij ons thuis,
mijn hart vol weemoed en verlangen,
met z'n allen kort bij 't fornuis,
de kersboom helemaal 'ol gehangen.
Liedjes klonken als een engelenkoor,
het stalletje heel zacht verlicht,
en tussen de denmentakjes door,
kwamen de drie koningen al in zicht.
Kerstmis gaf je toch een speciaal gevoel,
vandaag kun je dat niet zo intens belevén,
veel mensen weten wel wat ik bedoel,
de toekomst zal nu cenmaal anders leven.
Met een snelreinvvaart door de dagen heen,
mensen zijn druk bezig, tegelijk met vele dingen,
alleen de oerzame blijven weer alleen,
zij hebben wel tijd maar niemand om mee te zingen.
En in een tijd van jachten en jagen,
kijk je anders tegen de wereld aan,
kunnen mensen elkaar nog wel verdragen,
of moet ieder voor z'n eigen gaan.
Het vieren van kerst, zo zijn mijn gedachten,
moet altijd blijven, in elk gezin,
dit zal het harde in 't leven verzachten,
dan krijgt men er weer vertrouwen in.
Laat daarom nu gerust een kaarsje branden,
voor ieder mens een goeie reden,
wat geldt voor hier en in alle landen,
Kerstmis, dat is echt een feest van vrede.

Gedicht voorgelezen door Janus de Vocht.

